

Хоуп

Костянтин Хмара

"Тобі коли-небудь здавалось, що ти живеш дарма?"

Тихо сповзає на землю вечірньою загравою непереборна, невгамовно важка туга. Туга про вчорашній день, про тривожний невідомістю день завтрашній. Час проходить крізь утомлене тіло і я не маю сил утримати його. Краєчком він чіпляється за серце й вивертає навиворіт всю мою душу. Очі втомилися визирати споконвічний міраж незвіданого щастя. Вони гаснуть разом з упавшим сонцем.

Іноді ми не маємо сил упоратись із внутрішньою свободою. Вона набагато ширша наших кволих тіл, безглуздих, беззмістовних, безформених душ. Ця воля поневолює нас. Але як боляче розриває плоть ота грудка думок і почуттів, що дедалі розростається й ширшає! Хто хоч раз торкався до медузи може уявити всю пекучість самотності зсередини. Гострими променями занепаłego сонця розпливаються по тілу сліпучі вогні. Вени, м'язи, шкіра немов сплітаються в якусь надзвичайну фігуру — фентезійного монстра, що намагається зламати власний хребет, побороти самого себе. Перехоплює подих і все пливе перед очима."

Мене звуть Хоуп. Усі думають, що я такий як усі. Ходжу в ненависний мені "бурситет", бачу як розчиняються в мерехтінні телеекранів предки. Мій брат Анна — ще школяр — єдина жива істота на планеті Земля. Навряд чи з ким можна бути так само відвертим, як з ним. Та з іншими й поговорити нема про що. Суцільне міщанство, чи то пак "попса". Безкрайній "маскульт" — культ масок. Не мас, а однієї суцільної безликої маси. Усе завжди й усюди — одне й те саме. До нудоти огидно. Роки два тому ми з Анною якось почали відвідувати спортклуб, підкачатися. Але дуже швидко мені набридли ці тошнотики-качки з тупими вправами. І Анна теж перестав ходити. Нудно самому.

Хто-небудь хоч колись замислювався, навіщо ми живемо? Одного разу Анна сказав мені, що усе життя для нього раніше була суцільним стресом. These versions of violence...Und viele andere... Ніхто не розуміє, але всі хочуть, щоб ти розумів. І приймав. Тому, що повинен. А з чого б це?... Пам'ятається років у вісім Анна прийняв якихось таблеток, — хотів отруїтися. Бабуся потім відкачала, промила шлунок і зробила це таємницею великою. Предки дотепер вважають Анну наївним недосвідченим та зеленим. Анна взагалі хлопчик трохи не від світу цього. З дитинства уявляв себе вбитим. Саме вбитим, а не померлим спокійною власною смертю. Його іноді пробиває на відвертість. І тоді довідаюся таке... Бідний мій братик, я на три роки старший, але багато чого з його життя для мене як академія для першоклашки. А приблизно півроку, ні, десь місяців дев'ять тому він почав брати мене на свої "експерименти". Це, скажу я вам, щось... Який різноманітний цей дивний світ! Зашибісь!

Не повірите, але я, у свої вже майже сімнадцять ще ніколи по справжньому не зустрічався з дівчиною. Тобто просто потрахатись — було, але так, щоб по справжньому

— зустрічатися, дарувати квіти, вірші читати... А от братик навіть сам вірші писав. Як завжди в поросячий голос я довідався, що його навіть надрукували в декількох газетах. А про інтернет і говорити нема чого. До речі він і покинув усе через знову ж попсовість. Нетівські писаки ж бо як тусять? Написав, клікнув корішам, вони завалили сайт одами та дифірамбами — справа зроблена. Сидять, долбофені, балдіють від себе самих. А то й ще крутіше — якісь емігранти відкривають сайт, а може й газетку яку-небудь у себе на "чужині" — тупо, змісту ніякого, але ж публікуються! (на власному сайті, або сайті "своїх"), але ж Закордон!! Типу людина досягла карколомних результатів. А це чудо пласко косить під інших, навіть не косить, а тупо "першиває". Як вам Сапфо або Ахматова "в обробці" якої-небудь Клави з Полтави? А якщо оця цяця, та й по трасі перебралася скажемо в Париж або Бонн? Отут уже без оплесків ну ніяк! Величина! Видає навіть книги. Правда, за власний рахунок і тільки для рідних та близьких, і на полицю. Для галочки. Але ж личина малюється яка! І вже на будь-яку критику може бовкнути "Хочете попіаритись? Дешевенька, я Вам скажу, затія, дешевенька". Типу вона така Звезда Звездунова, що навіть просто критика на її адресу — золото в анналах історії. А "уповноважені недогризки" тих "геніїв", — друзі-подруги — взагалі Кащенко. Складається враження, начебто єдино головне — це десь себе застовбити. Життя у вірті. А на ділі усе — пурга зелена. От вам і поезія, романтика, типу мистецтво... проза життя.

А любов, навіть просто дружба...

Ми раз пішли з Анною "прогулятися проспектом". Так... Можна й за 50, і за 40, і за 30, та що там... за п'ятірку можна. І верти-крути як хочеш. Одна фарбована в соломку брюнетка дещо стривожилася видону мого братика — усе-таки 13 річний хлопець. А так — що хочеш, як хочеш, були б гроші. Є й особлива категорія. Але це вже не дівчатка, а хлопчики. Менюшка та ж, та й преїскурант не відрізняється. У принципі, в такій "іпостасі" навіть простіше знайти на халяву. Це дівчатка виламуються, їм належить, а хлопчикам просто хочеться сЄкАса. Я читав, ніби-то повії чоловіки коштують жах як дорого... Прямо, еліта тваринництва! Ні фіга. Ну, може, звичайно, хтось, десь ... нагорі...

Найприкольніший момент, звичайно ж був із Сагіком. Це він так назвався — Сагик. Здоровенний лось, метрів зо два на зріст. Позналилися в мережі. Анна познайомився. Я й не думав, на яких сайтах буває мій братик. Ні, не лише на "оригінальних", чи як говорять "за інтересами". Як вам бібліотеки, музеї? А класичний музон? Хто відрізнити Брамса від Вагнера, а Моцарта від Баха чи Бетховена? А Анна, прикинь, відрізняє їхні опуси, симфонії і тому подібне одне від іншого. Знає, де в Бетховена, скажемо п'ята симфонія, а де дев'ята. Він узагалі хлопець офігенно тямущий. Не розумію чого йому треба, навіщо йому все це?

Отож, списався Анна із цим Сагіком і домовився зустрітися в Сагіка на хаті. Уже біля будинку "клієнта" він посвятив мене в подробиці майбутніх веселощів. Виявляється, Сагик хоче, щоб його "чморили", любить приниження. Це, звичайно було щось! Капець! Що ми тільки не робили. Але трахнути себе він не дав. Типу ні з ким

ніколи. Щоправда, коли Анна вийшов на балкон, мені Сагік сказав, що віддасться. Уперше. Тільки мені. Мол, надто вже сподобався я йому. Пізніше Анна говорив, що тет-а-тет і йому Сагік запропонував те ж саме. І теж уперше. І теж тільки йому. Вот такі дела. У цілому, усе було прикольно. Я довідався, що таке піссінг, ріммінг, футфетиш і багато чого іншого. А от поплохело мені чомусь, коли Анна плював Сагіку в рот. Фу, яка гидота, я ледь у Ригу не виїхав. А Сагік дивився по—собаачому вірними очима й шепотів як уві сні "Так, мій пане, я твоя сучка". Мені стало так шкода його. Потім ми разом пили каву. Сагік ледве ковтав, але усміхався Джокондою. Він виявився цікавим співрозмовником. Дуже навіть не дурний хлопець. При грошах, при нехілому становищі в довбаному соціумі. "Чого ж тобі не вистачає, гостроти відчуттів? — хихикнув я й зустрів докірливий погляд Анни, мол, "Що тупиш? Зовсім не цього". Сагік якось не весело посміхався й мовчки дивився у стінку. Як потім з'язвив Анна "а очі такі сумні-сумні".

Але то все так — пустощі. Кажуть, від пустоші, від нудьги... Ні. Швидше від безвихідності. Так, саме від неї, рідної. Рідної, міцно до нас прив'язаної. Говорять, Бог віддав свого єдиного сина за нас. Щоб одурити смерть, обійти закон, правило, розпорядок. Закон, ним же самим створений. Із принципу! Ну не тупізм?! До чорта рідний син, аби тільки не спростувати власне слово! А що таке слово? Фігня, пил, порожній звук. "Так, мій пане, я твоя сучка", — теж слова. До речі, обзивати Сагіка можна було як завгодно, окрім слова "гнида". Я здуру кілька разів бовкнув. Бачили б ви очі Сагіка. Думав, він щас нам усі ребра перелопатить. Навіть страшно стало — усе-таки центнер силушки неміряної. "Я ж сказав, як завгодно, але не гнидою."

Отака вона — сила слова. Мав рацію Анна. Все це до чорноти сіре.

Один раз я запитав Анну, чи він, бува, не педик.

Він подивився на мене знизу догори (зверху вниз виходить тіко у мене), — А я що, до тебе чіпляюсь?

— Та, може я тобі не подобаюся.

— Не подобаєшся... Питаннями своїми. Попий вітамінів для поліпшення мозкової діяльності, — Анна ржав що було сили.

Так, файний він хлопак. Мені чомусь шкода його. Таке відчуття, немов щось має статися. Якесь лихо, НП, катастрофа. Що все зміниться. І Анна ніколи більше не буде усміхатися.

Я разочок трішечки погортав його щоденник... Ну, був грішок... Устиг прочитати зовсім нічого — але таку цікавеньку нотатку. "Ці почуття, цей порив. .. Туга, розпач, розпечені до білого очі...Як порив вітру... Він такий твердий, але такий ніжний на вигляд. Я намагаюся стримати його. Він начебто стихає, слабшає, м'якне й опускається. Падає вниз, углиб. Але тільки до пори. Дрімає. Та коли нібудь він підніметься на увесь зріст, на всю свою силу, на всю міць. І я боюся цього світанку, ... розквіту. А раптом він принесе із собою рай? А раптом мені сподобається?..." Я, дурень прийняв тоді все за вульгарщину, фантазії, подумки насміхався.

... ..

Дев'ять місяців тому Анна почав брати мене на свої "експерименти". А сьогодні дев'ятий день. Я завжди боявся за майбутнє. Боявся, що якийсь не підвладний нічому злий і невблаганний рок зітре всі основи, всі опори, гілля й виступи, за які хоч трошки можна вчепитися. Що увесь наш світ разом із власним таким вимученим малесеньким світом зникне назавжди. І Анна ніколи більше не буде усміхатися... Тепер він усміхається завжди. Це найкрасивіша фотографія. Найкрасивіша з тих, що я коли-небудь бачив. Найкрасивіша з тих, що взагалі можуть бути. Найкраща. Найясніша.... Просто фотографія...

Мені здається, я живу дарма...